

Motion till riksdagen 2017/18:2042

av **Markus Wiechel och Johan Nissinen (båda SD)**

Slopat skattestöd till trossamfund

Förslag till riksdagsbeslut

1. Riksdagen ställer sig bakom det som anförs i motionen om att slopa samtliga kommunala bidrag till trossamfund, som inte är kopplade till att bevara kulturarvet och tillkännager detta för regeringen.
2. Riksdagen ställer sig bakom det som anförs i motionen om att slopa samtliga skattefinansierade statliga bidrag till trossamfund, som inte är kopplade till att bevara kulturarvet och tillkännager detta för regeringen.
3. Riksdagen ställer sig bakom det som anförs i motionen om att särskilt granska stöd som går till trossamfund med en internationell koppling och tillkännager detta för regeringen.
4. Riksdagen ställer sig bakom det som anförs i motionen om att lägga ned Nämnden för statligt stöd till trossamfund då tro är en privat angelägenhet och tillkännager detta för regeringen.

Motivering

Mellan 1536 och år 2000 var Svenska kyrkan statskyrka i Sverige, och trots att Svenska kyrkan sedan den första januari år 2000 blev helt fristående är det fortfarande Sveriges största trossamfund.

Med undantag för viss lagstiftning som finns kvar sedan förr är kyrkans organisation i huvudsak reglerad genom kyrkoordningen. Svenska kyrkan har en historisk särställning i Sverige där samfundet länge har påverkat vårt lands utveckling, men tiden då människor inte själva fick välja sin religiösa riktning är lyckligtvis sedan länge förbi.

Vad som har kommit att prägla vårt samhälle är en sekularisering, som möjliggjort ökad kunskap och ökad tolerans. Detta ska vi vara stolta över. Idag ser de flesta religionen som en privat angelägenhet, snarare än en påtvingad plikt. Friheten att tro på vad man vill, men även att slippa tro, ses som en självklarhet i vårt sekulära land. Att tron är individuell utmärker Sverige i många avseenden, vilket vi bör värna. Personlig tro ska inte påverka andra människor, varför det idag finns ett flertal brister då våra

gemensamma tillgångar i många fall går till trossamfund som vi överhuvudtaget inte vill vara förknippade med eller som inte på något sätt ger oss något tillbaka.

Svenska kyrkan kan idag framstå som mycket harmlös efter de reformer som genomförts under åren, men det finns tydliga exempel på trossamfund som är direkt skadliga såväl för våra egna medborgare som för andra länders medborgare. Det kanske mest extrema fallet är föreningen Sveriges Förenade Muslimer (SFM), som åtskilliga gånger har fått enorma bidrag från våra gemensamma tillgångar (trots uppenbara tveksamheter kring synen på demokrati).

SFM bildades av spillrorna från den numer nedlagda föreningen Troende Unga Framtida Förebilder (TUFF), som kopplades till samröre med extremister. På senare tid har vi likaså fått se hur efterträdaren SFM också bjudit in radikala föreläsare. Vi har även fått tydliga exempel som tyder på att föreningen ingår i den miljö som kan klassas som den mest hårdföra formen av islamism – salafismen och wahabismen, som bland annat är Islamiska statens, al-Qaidas och Saudiarabiens inriktning inom islam. Flertalet jihadistiska föreläsare har själv anslutit sig till IS för att till sist bli en mycket viktig del av terrororganisationens maskineri i Mellanöstern. Att föreningen till stor del kan rekrytera blivande extremister samt sprida rörelsens intoleranta budskap tack vare våra gemensamma tillgångar är med andra ord en skam, och fullständigt oacceptabelt.

Bland kristna samfund har pengar likaså betalats ut till exempelvis den eritreanska ortodoxa kyrkan som av många pekats ut som väldigt trogen den eritreanska regimen. Med integration för eritreaner som skäl har den Eritreanska Ortodoxa Tewahdo-kyrkan i Sverige fått 300 000 kronor i statsbidrag, vilket regimkritiska eritreaner menar går direkt till att rekrytera lojala anhängare till den hårdföra, totalitära regimen samt till att bedriva spionage mot eritreaner. Flera företrädare för kyrkan har dessutom helt öppet visat sitt stöd till regimen. I en nederländsk rapport framgår det tydligt hur eritreanska trossamfund i landet styrs av regimen, vilket inte lär vara annorlunda i andra länder. Det finns således flera skäl till varför regeringen bör se över det stöd som betalats ut till samfund med en internationell koppling.

Sverige har idag ett stort antal trossamfund med olika riktningar som i många fall står mycket långt ifrån varandra. Även ett stöd till de mest harmlösa församlingarna är ett stöd till något som inte kommer samtliga skattebetalare till del. Då religion är en privat angelägenhet ska det också finansieras privat, vilket bör gälla samtliga trossamfund i Sverige, oavsett riktning. Av den anledningen bör riksdagen uppmana regeringen att slopa samtliga kommunala och statligt skattefinansierade utbetalningar till religiösa trossamfund i de fall stödet inte strikt är ämnat att bevara vårt kulturarv i form av exempelvis gamla byggnader eller antikviteter.

Utbetalningar av skattefinansierade stöd till trossamfund sker delvis genom Nämnden för statligt stöd till trossamfund (SST). Under 2016 fördelades nästan 92 miljoner kronor genom denna myndighet till olika samfund, och då är Sveriges enskilt största samfund, Svenska kyrkan, inte en av mottagarna som följd av att ansvaret inte ligger hos SST.

Myndighetens centrala uppgift är att hantera statens bidrag till de trossamfund som är statsbidragsberättigade, men de hanterar även andra angelägenheter. Att ett organ som för samman olika religiösa samfund finns kan i flera avseenden vara bra, men att staten har en egen myndighet som reglerar detta är direkt olämpligt. Då detta inte bör hanteras av staten bör också initiativet till att driva liknande arbete bedrivas genom privata initiativ, kanske från trossamfunden själva. Med anledning av att privata

angelägenheter ska finansieras privat är det också rimligt att denna myndighet läggs ned. Riksdagen bör därför uppmana regeringen att lägga ned SST och hänvisa befintlig verksamhet som bedrivs till att hanteras av privata initiativtagare.

Markus Wiechel (SD)

Johan Nissinen (SD)